

Ciriaco de Mila, secretari nacional de la Democràcia Cristiana, amb Wojtyła. Una tria clara

/ Arxivi

Tres recents eleccions a països europeus, a més d'alguns sondeigs, permeten d'establir un principi electoral des d'aquelles ja llunyanes eleccions al Parlament europeu de juny de 1984. Tots els governs es veuen assetjats per un vot contrari en els moments actuals de crisi econòmica.

N'hi ha, però, una excepció important: es tracta del cas italià, que en les eleccions regionals i municipals del 12 de maig ha mostrat una inesperada i clara victòria del «pentapartit», és a dir, de l'aliança governamental, sota la presidència del socialista Craxi, entre demòcrata-cristians, republicans, socialdemòcrates, liberals i els mateixos socialistes.

L'electorat italià ha anat cap al centre, i el Partit Comunista hi ha aconseguit la més baixa votació des de 1980, per sota del 30%. No s'ha produït, doncs, el «sorpasso», i el PCI no ha pogut confirmar l'èxit de les eleccions

Un pas al centre

Els italians, per la continuïtat del «pentapartit»

europees del 1984, com a primer partit d'Itàlia. Amb un 34% de vots, la DC ha superat el 32% i el 33% de les anteriors eleccions legislatives i europees.

«De l'esquerra al centre», és la interpretació que ha donat el *Corriere della Sera* d'aquestes eleccions. El fet cert és que els italians s'han inclinat majoritàriament per la continuïtat de l'experiència del pentapartit, com l'expressió del seu desig d'estabilitat davant un govern que ja fa vint-i-un mesos que dura al poder, un fet estrany en el marc de la inestabilitat típica de la República italiana. A més, la intervenció directa del papa, com en antics temps, a favor de la DC, i l'agressivitat del secretari general del

PCI, Alessandro Matta, el qual proclamà abans de les eleccions que, si hi havia «sorpasso», el PCI exigiria canvis radicals al govern, han ajudat a perfilar aquest majoritari vot moderat.»

Com es diu a Itàlia, és ara, superada ja l'etapa del vot sentimental de les eleccions europees, que el PCI entra autènticament en l'etapa postberlingueriana. Ja s'alcen veus que demanen la substitució del secretari general per l'ex-líder Luciano Lama.

D'altra banda, s'ha mostrat també que no ha estat rendible electoralment al PCI la línia d'oposició frontal amb els socialistes. Aquests, però, lligats amb una democràcia cristiana que ara els exigirà

més (des de nous o millors ministeris a un president de la República que substitueixi Bertini), es veuen també incapaços de poder oferir una alternativa d'esquerres. L'augment, però, del 2% del PSI confirma el progressiu creixement electoral d'aquest partit, tot i que està involucrat en un govern tàctic més que no pas ideològic.

Treta aquesta excepció, i així com les eleccions cantonals franceses van mostrar fa un mes l'escassa credibilitat del govern socialista, les eleccions a l'estat de Renània-Westfàlia, de la República Federal Alemanya, han mostrat també la poca credibilitat del govern democristià de Kohl. La DC alemanya ha pagat els errors del canceller davant de la visita de Reagan i els efectes de la crisi econòmica, amb el baix resultat del 36%, mentre que els socialdemòcrates, amb el 52% de vots en l'estat on habita un terç de la RFA, es veuen ja recuperats de la derrota electoral en les legislatives de fa dos anys.

El mateix vot de crítica al govern aparegué fa un mes a les eleccions administratives de Gran Bretanya, amb el triomf sobre la Thatcher i els laboristes de l'aliança de liberals i socialdemòcrates. Un recent sondeig britànic dona la victòria als laboristes en cas d'eleccions actuals, seguits de prop per l'aliança i, en tercer lloc, els conservadors de la Thatcher. Les receptes econòmiques d'aquesta no semblen ja tenir l'èxit dels anys anteriors. Llevat, doncs, del complex cas italià, on els electors s'han fixat més en l'estabilitat que en la crisi econòmica, en els altres països els governs es veuen sotmesos a la crítica de la segua gestió dels afers públics.